

Проводи

Антоніна Гармаш-Литвин

Це було дуже давно, коли на землі жили добрі і мудрі люди. Любили і шанували одне одного. Мали міцні родини і кровні зв'язки були нерозривні.

Бог благословляв людей, і коли надходив час відійти у вічність, люди знали, що раз на рік вони повертатимуться до живих родичів.

Ця дія відбувалась ранньою весною, коли природа прокидалася, все цвіло й співало. Наступав Великдень: цього дня померлі воскресали, поверталися до своїх родин і цілий тиждень були з ними. Через тиждень, у чітко визначений час, о дванадцятій дня, живі проводжали померлих до місця поховання, прощалися, і ті зникали до наступного року.

В день проводів плач і стогін стояв над землею: живі не хотіли розлучатися з родичами, що знову відходили від них.

Вирішив Бог:

– Ні, так не годиться. Віднині все залишиться, як і було, тільки живі не бачитимуть померлих, що будуть поруч.

Відтоді на Великдень померлі родичі приходять у свої родини, цілий тиждень поруч, і в призначений час відходять. Живі не бачать їх. Але за традицією, – радіють, співають, славлять весну, готують святкові страви, збираються всією родиною.

А через тиждень – проводи. Незнищима традиція і до сьогодні, хоч багато чого змінилося: люди, їхні думки, почуття, дії.

Та Великдень і таємничі Проводи і донині несуть в собі святе почуття єднання кривних близьких, віру в невмирущість душі.